

Др Весна БИЛБИЈА*

СУДСКА КОНТРОЛА АРБИТРАЖНЕ ОДЛУКЕ ДОНЕТЕ ПРЕД РЕПУБЛИЧКОМ АГЕНЦИЈОМ ЗА МИРНО РЕШАВАЊЕ РАДНИХ СПОРОВА

Резиме

Арбитража, у смислу Закона о мирном решавању радних спорова, јесте поступак у коме арбитар решава о предмету индивидуалног спора. Поступак пред арбитром окончава се доношењем решења арбитра: 1) на основу споразума страна у спору; 2) којим арбитар одлучује о предмету спора; 3) ако је арбитражни поступак постао немогућ; 4) о обустави поступка.

Одредбом чл. 36 ст. 3 Закона о мирном решавању радних спорова прописано је да против решења није дозвољена жалба, што значи да у овом поступку нема двостепеног одлучивања. Закон о мирном решавању радних спорова не садржи одредбе о правној заштити поводом арбитражне одлуке донете пред Републичком агенцијом за мирно решавање радних спорова, па је тема овог рада (не) постојање права на судску заштиту.

Кључне речи: решење, арбитар, тужба, судска заштита, надлежност.

І Увод

Arbitrum est iudicium boni viri secundum aequum et bonum.
(*Proculus-D. 17,2,76*).

Арбитража је одлука (поштеног, угледног) човека о оном што је право и добро.

Могућност мирног решавања радних спорова прописана је одредбама више закона. Закон о посредовању у решавању спорова¹, регулише

---

* Саветник, Управни суд Републике Србије

појам, начела, поступак и правно дејство посредовања у решавању спорова, услове за обављање посредовања, права и дужности посредника и програм обуке посредника. Законом о арбитражи² уређује се арбитражно решавање спорова без страног елемента и спорова са страним елементом. Предмет Закона о мирном решању радних спорова³ је начин и поступак мирног решавања колективних и индивидуалних радних спорова, избор, права и обавезе миритеља и арбитра и друга питања од значаја за мирно решавање радних спорова. Могућност арбитраже предвиђена је и у Закону о раду⁴: заштиту појединачних права запослени могу остварити у поступку тзв. „унутрашње арбитраже“. Затим, Закон о спречавању злостављања на раду, у свом трећем поглављу уређује поступак за заштиту од злостављања код послодавца - поступак посредовања.

Мирно, вансудско решавање спорова представља потенцијал који заслужује системску подршку како би у будућности доживео потпуну афирмацију. Разлози су, с једне стране, у предностима које има вансудско-алтернативно решавање спорова: добровољност, непристрасност, заснованост на толеранцији, култури компромиса и дијалога, решење прихватљиво за обе стране, фокус на тачке слагања, брзина, економичност и ефикасност, итд., а са друге у „манама“ судског поступка: статичност, формалност, судски поступци дуго трају, продубљивање сукоба и недобровољност у извршавању пресуде, губитак поверења у правосуђе, високи трошкови судских такси и заступања. Имајући у виду да за вансудске поступке нису предвиђене круте процесне претпоставке, у потпуности долази до изражаја способност и стручност посредника/арбитра/миритеља да ефикасним деловањем у поступку дође до решења прихватљивог за обе стране.

Миран, конструктиван и ефикасан начин решавања спорова значи и мање оптерећивање судских ресурса.

II Републичка агенција за мирно решавање радних спорова

Област мирног решавања радних спорова у Републици Србији уређена је Законом о мирном решавању радних спорова. У току прве четири године примене Закон је показао одређене недостатке, због чега је

---

1 Закон о о посредовању у решавању спорова, *Службени гласник РС*, бр. 55/2014.

2 Закон о арбитражи, *Службени гласник РС*, бр. 46/06.

3 Закон о мирном решавању радних спорова- ЗММРС, *Службени гласник РС*, бр. 125/04, 104/09, 50/18.

4 Закон о раду, *Службени гласник РС*, бр. 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14, 13/17, 113/17 и 95/18.

усвојен Закон о изменама и допунама Закона о мирном решавању радних спорова⁵, чији је циљ, према Образложењу предлагача⁶, да се кроз проширење надлежности индивидуалних и колективних радних спорова, увођење могућности закључења споразума у индивидуалним споровима, продужење рокова и праћење резултата рада кроз статистичку обраду података о врсти и начину окончања спора, додатно афирмише овај начин решавања спора. Унапређење законодавног оквира треба да допринесе подстицању послодаваца и запослених да међусобне спорове решавају мирним путем посредством миритеља и арбитра пред Републичком агенцијом за мирно решавање радних спорова, како би се што више растеретили судови и странама у спору смањили трошкови.

Треба рећи да је Републичка агенција за мирно решавање радних спорова образована као посебна организација⁷ која обавља стручне послове који се односе на мирно решавање колективних и индивидуалних спорова; избор миритеља и арбитра и вођење Именика миритеља и арбитра, њихово стручно усавршавање, одлучивање о њиховом изузећу. Води и евиденцију о индивидуалним и колективним радним споровима, те обавља друге послове одређене законом. Њеним радом руководи директор, кога поставља Влада Републике Србије.

1. Покретање поступка

Поступак мирног решавања радног спора покреће се подношењем предлога Агенцији за мирно решавање радних спорова који стране у спору могу да поднесу заједнички или појединачно. Предлог мора да садржи име, презиме и адресу, односно назив и седиште страна у спору, као и предмет спора, а уз предлог стране у спору достављају документацију у вези са предметом спора, као и имена сведока, ако их имају. Ако је предлог поднела једна од страна у спору, предлог и документација се доставља другој страни, уз позив да се у року од пет радних дана изјасни да ли прихвата мирно решавање спора.

Наведене одредбе заједничке су за мирно решавање радног спора, колективног и индивидуалног.

---

5 Службени гласник РС, бр. 104/09.

6 Влада Републике Србије је на својој седници од 28.12.2017. године усвојила Предлог закона о изменама и допунама Закона о мирном решавању радних спорова и упутила га у скупштинску процедуру.

7 ЗМРРС, чл. 7.

Миритеља, односно арбитра споразумно одређују стране у спору из Именика, у заједничком предлогу, односно у року од три радна дана од дана прихватања појединачног предлога, а ако га не одреде споразумно, одређује га директор Агенције решењем. Даљи поступак тече тако што Агенција доставља предлог и документацију у вези са предметом спора миритељу, односно арбитра који је одређен за конкретан спор.

2. Колективни радни спор

Колективним радним спором, у смислу овог закона, сматра се спор поводом закључивања, измена и/или допуна колективног уговора, као и примене колективног уговора у целини или његових појединих одредаба; затим поводом примене општег акта којим се регулишу права, обавезе и одговорности запослених, послодавца и синдиката, поводом остваривања права на синдикално организовање и деловање и остваривање права на утврђивање репрезентативности синдиката код послодавца и поводом штрајка; поводом остваривања права на информисање, консултовање и учешће запослених у управљању, те поводом утврђивања минимума процеса рада, у складу са законом (општим актом се сматра правилник о раду и споразум послодавца и синдиката). Страном у колективном спору сматрају се послодавац, синдикат, овлашћени представник запослених, запослени, штрајкачки одбор, оснивач за јавна предузећа, друштва капитала чији је оснивач јавно предузеће, друштва капитала и јавне службе чији је оснивач Република, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе. Начин прописивања стране у спору знатно је прецизнији у односу на дефиницију пре измена и допуна закона из 2018. године, када су се страном у колективном спору сматрали учесници колективног уговора – у складу са законом, односно послодавац, синдикат, запослени или представник запослених - у односу на примену колективног уговора или општег акта и остваривање колективног права, у складу са законом

У вези са претходним, мирење је поступак у коме миритељ пружа помоћ странама у колективном спору са циљем да закључе споразум о решењу спора или у коме миритељ странама у колективном спору даје препоруку о начину решавања спора и овај поступак је детаљно уређен одредбама чл. 16-29 ЗММРС.

III Арбитража

Начин прописивања индивидуалног радног спора претрпео је знатне измене. Наиме, до измена и допуна закона из 2018. године инди-

видуални радни спор је подразумевао спор поводом дискриминације и злостављања на раду, отказа уговора о раду и уговарања и исплате минималне зараде, те спор поводом појединачних права утврђених колективним уговором, другим општим актом или уговором о раду - накнада трошкова за исхрану у току рада, накнада трошкова за долазак и одлазак са рада, исплата јубиларне награде, исплата регреса за коришћење годишњег одмора, а странама у индивидуалном спору, сматрани су запослени и послодавац.

Индивидуални радни спор, у смислу одредби чл. 3 ЗМРРС, јесте спор поводом:

- 1) отказа уговора о раду;
- 2) радног времена;
- 3) остваривања права на годишњи одмор;
- 4) исплате зараде/плате, накнаде зараде/плате и минималне зараде у складу са законом;
- 5) исплате накнаде трошкова за исхрану у току рада, за долазак и одлазак са рада, регреса за коришћење годишњег одмора и друге накнаде трошкова у складу са законом;
- 6) исплате отпремнине при одласку у пензију, јубиларне награде и других примања у складу са законом;
- 7) дискриминације и злостављања на раду.

Страном у индивидуалном спору, сматра се запослени и послодавац, осим у случају из става 1. тачка 7) овог члана- дискриминације и злостављања на раду- где се стране у спору одређују у складу са законом.

Индивидуални радни спор је прописан одредбама чл. 30-37 ЗММРС .

Ако међу странама у индивидуалном спору тече судски поступак из истог чињеничног и правног основа суд ће застати са поступком, а стране у спору су дужне да суд обавесте о покретању поступка мирног решавања.

Према томе, арбитража, у смислу ЗММРС, јесте поступак у коме арбитар решава о предмету индивидуалног спора.

Арбитар је дужан да закаже расправу у року од три радна дана од дана пријема предлога и документације о предмету спора и о томе обавештава стране у спору. Расправа се одржава у присуству страна у спору и

арбитра, који отвара расправу и утврђује да ли сва позвана лица присуствују расправи, а ако једна од страна у спору неоправдано изостане са расправе арбитар може да одржи расправу у њеном одсуству, узимајући у обзир документацију коју је та страна доставила.

Како тече овај поступак?

Арбитар у току поступка указује странама у спору на могућност споразумног решавања спора а свака страна у спору може да повуче предлог за покретање поступка пред арбитром најкасније до дана отварања расправе.

Одржавање расправе је јавно, осим у споровима поводом дискриминације и злостављања на раду, с тим да арбитар може да искључи јавност на захтев страна у спору, ако за то постоје оправдани разлози.

Арбитар руководи расправом, узима изјаве од страна у спору и других лица у поступку, изводи доказе и стара се да се у току расправе изнесу све чињенице релевантне за одлучивање. Стране у спору имају право да се пред арбитром изјасне о предмету спора и одговоре на наводе друге стране у спору. Арбитар одлучује о одлагању расправе, по службеној дужности или на захтев стране у спору, у ком случају је дужан да закаже расправу најкасније у року од пет дана од дана одлагања. Стране у спору могу да ангажују судског вештака.

Стране у спору имају право да дају завршну реч на расправи и ако арбитар сматра да је предмет спора расправљен тако да може да одлучи, закључује расправу.

IV Решење арбитра

Поступак пред арбитром окончава се доношењем решења арбитра: 1) на основу споразума страна у спору; 2) којим арбитар одлучује о предмету спора; 3) ако је арбитражни поступак постао немогућ; 4) о обустави поступка у складу са овим законом.

Решење које је донето на основу споразума страна у спору и решење којим арбитар одлучује о предмету спора има снагу извршне исправе. Уколико не постоји споразум о решењу спора арбитар обуставља поступак и о истој правној ствари може се водити судски поступак.

Арбитар доноси решење о предмету спора у року од 30 дана од дана отварања расправе. Решење садржи увод; образложење; упутство о правном средству; име, презиме и потпис арбитра; број и датум решења; те печат Агенције.

Против решења арбитра није дозвољена жалба. Решење је правно-снажно и извршно даном достављања странама у спору (осим решења којим се обуставља поступак јер не постоји споразум страна у спору) а ако је у решењу одређено да се радња која је предмет извршења може извршити у остављеном року, решење постаје извршно истеком тог рока.

Стране у спору су дужне да обавесте суд о доношењу решења ако је поступак пред судом прекинут.

1. Питање другостепене контроле решења арбитра

Решење којим арбитар одлучује о предмету спора представља мериторну одлука арбитра о предмету индивидуалног радног спора. Како је речено, против њега није дозвољена жалба и оно је правноснажно и извршно даном достављања странама у спору.

То што не подлеже другостепеној контроли, може бити разлог одустанака од решавања спорова пред Републичком агенцијом за мирно решавање спорова.

Приликом разматрања питања другостепене контроле решења арбитра, један од углова посматрања је дефинисање правног положаја арбитра у правном систему Републике Србије. Важно је дати јасан одговор на питање да ли арбитража задржава карактеристике класичне арбитраже, какву често срећемо у трговинском праву. Супротан став да су арбитражи државни службеници запослени у институционалној арбитражи би, истина, омогућило изјављивање редовних и ванредних правних лекова пред надлежним судовима (ако би решење арбитра дефинисали као акт „државне“ арбитраже) или подношење тужбе управном суду (ако би решење арбитра дефинисали као управни акт), али тиме би се изгубило оно суштинско, да је арбитражни поступак алтернатива поступку пред државним судовима, поступак у коме се спор решава на основу споразума странака. Важно је истаћи да арбитража представља и међународно признато право, што се истиче и у чл. 8 Конвенцији МОР бр. 158 о престанку радног односа на иницијативу послодавца из 1982. године, који каже да радник има право да се жали неком непристрасном телу, као што је суд, раднички суд, арбитражни комитет или арбитар.

Један од предлога истакнут ради правне сигурности и лакшег прихватања решавања спорова пред Републичком агенцијом за мирно решавање спорова је предвиђање другостепеног органа у виду Већа арбитра, које би, након спроведеног поступка могло првостепено решење потврдити, вратити на поновни поступак, који би водио други арбитар или

мериторно решити, ако има довољно доказа.⁸ Предвиђањем другостепене провере испоштовано је уставно право на жалбу које је зајемчено одредбама чл. 36, ст. 2 Устава Републике Србије⁹ које гарантују право на једнаку заштиту права и на правно средство: Свако има право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се одлучује о његовом праву, обавези или на закону заснованом интересу.

Сасвим другачији угао посматрања подразумева да се контрола арбитражног решења, ипак, стави у надлежност редовних судова, али разлоге за побијање сузити, нпр. на оне који се тичу повреде норми јавног поретка и повреде које су последица чињенице да је једна страна у економски инфериорнијем положају. Јер, двостепеност не сме да доведе до приближавања судском поступку на начин да елиминише све оне предности због којих се странке одлучују за овај алтернативни метод. Предвиђање извесне контроле насупрот апсолутној једностепености треба да допринесе поверењу и правној сигурности, да учини да се странке лакше одлучују да препусте свој спор арбитрау појединцу.

Важно обележје мирног решавања радних спорова је и то што нема за циљ да прогласи “кривца” и одреди ко је у праву. Циљ је налажење компромисног решења, које ће бити прихватљиво како за стране у спору, тако и за ширу заједницу. *Arbitramentum aequum tribuit cuque sum.* Правична арбитража досуђује сваком своје. Према томе, у овом поступку, води се рачуна о правичности, не само о праву. „Права из радног односа имају снажну моралну и социјалну основу, па су ближа правди него класична грађанска права”, речи су проф. Зорана Ивошевића.¹⁰

То што радни спорови имају изражен егзистанцијални моменат, захтева велику опрезност. Наиме, арбитражу карактерише доступност: бесплатна и/или јефтинија процедура, уз одсуство формализма тј. лакша разумљивост поступка омогућава свим запосленима да остваре заштиту својих права, укључујући оне са нижим примањима и онима са нижим образовањем. Међутим, уколико су бесплатност и ефикасност главни мотиви у избору ове методе мирног решавања радних спорова, то никако не сме ићи на уштрб квалитета и правне сигурности. Поборници „легалистичке концепције“ прихватају као валидан искључиво модел решава-

8 Олга Кићановић, „Предности вансудског решавања радних спорова: законске и потенцијалне могућности“, *Радно и социјално право*, бр. 1/2014, 281.

9 Устав Републике Србије, *Службени гласник РС*, бр. 98/06.

10 Зоран Ивошевић, „Правично суђење у споровима из радних односа“, *Избор судске праксе*, бр. 7-8/1994, 22.

ња радних спорова судским путем, сматрајући да постоје одређене јавне вредности које не могу бити предмет компромиса и да их само судови могу решавати.¹¹

Код анализе овог питања, не треба заборавити основна начела на којима почива ЗМППС: начело добровољности и начело независности и непристрасности.¹² Наиме, стране у спору су слободне да добровољно одлуче о приступању мирном решавању спора, ако овим законом није друкчије одређено, а миритељ, односно арбитар је независан у раду и дужан је да у поступку мирног решавања радног спора поступа непристрасно. Да је решавање радних спорова пред судом хроничан проблем домаћег правосуђа потврђује податак да је пред Европским судом за људска права у Стразбуру, у 2014. години, највећи број притужби у односу на број становника, имала Србија- грађани су поднели укупно 2.787 пријава, односно 3,9 на 10.000 становника, од чега се највећи број притужби (43%) односио на повреду права на суђење у разумном року. Међутим, у 2016. години запажена је редукција у броју притужби на 1.190 притужби Европском суду за људска права, што је 11.427 притужби мање него у 2014. години.¹³

2. Судска контрола решења арбитра у Републици Србији

Врховни касациони суд је највиши суд у Републици Србији.

Решавајући у конкретној правној ствари, овај суд је оценио да је погрешан став нижестепених судова да је искључена судска контрола арбитражне одлуке која је донета у поступку пред арбитром код Републичке агенције за мирно решавање радних спорова на основу Закона о мирном решавању радних спорова.¹⁴ Према утврђеним чињеницама, тужилац (послодавац) је 17.4.2012. године поднео тужбу Основном суду у Ужицу против туженог (запосленог), ради поништаја арбитражне одлуке: решења Републичке агенције за мирно решавање радних спорова број 116-02-143/2011 од 22.3.2012. године, којим је усвојен као основан предлог запосленог и утврђено да је било злостављања на раду према њему од стране послодавца, на начин ближе описан у решењу. Према образложе-

---

11 Gerard Lyon-Caen et Jean Pelissier, *Droit du Travail*, Paris, 1992, стр. 496-500, доступно на адреси: <https://pra.pr.ac.rs/wp-content/uploads/2017/12/Master-rad-1.pdf>. 13.5.2019, 15.

12 ЗМППС, чл. 4 и чл. 6.

13 Слободанка Ковачевић-Перић, Владимир Боранијашевић, „Арбитража за радне спорове“, *Право и привреда*, бр. 4-6/2017, 652.

14 Рев2 653/2014. године од 10.9.2015 године.

њу решења, Републичкој агенцији за мирно решавање радних спорова се 21.11.2011. године обратио запослени са предлогом за покретање поступка за мирно решавање радног спора због злостављања на раду код послодавца. Послодавац је изразио сагласност и прихватио мирно решавање овог спора посредством арбитра Агенције. Како су странке избор арбитра препустиле Агенцији, директор Агенције је решењем од 6.12.2011. године одредио арбитра у овом поступку. Одређени арбитар је спровела поступак и 22.3.2012. године донела спорно решење, које је постало правоснажно даном достављања странама у спору. Полазећи од наведених чињеница, нижестепени судови су закључили да поништај одлуке Републичке агенције за мирно решавање радних спорова не спада у судску надлежност, зато што је Агенција посебна организација која решава колективне и индивидуалне радне спорове према Закону о мирном решавању радних спорова. Стога, када Агенција донесе правоснажно решење о предмету спора, не може се то решење преиспитивати у парници из радног односа, а за заснивање надлежности суда не може се применити Закон о арбитражи, јер спорно решење нема карактер одлуке арбитражног суда у смислу тог закона.

По оцени Врховног касационог суда нижестепени судови су погрешно применили материјално право. Наиме, према чл. 1, ст. 1 Закона о мирном решавању радних спорова, овим законом уређују се начин и поступак мирног решавања колективних и индивидуалних радних спорова, избор, права и обавезе миритеља и арбитра и друга питања од значаја за мирно решавање радних спорова. Чланом 4, ст. 2 је прописано да арбитража, у смислу овог закона, јесте поступак у коме арбитар одлучује о предмету индивидуалног спора. Чланом 7 прописано је да се образује Републичка агенција за мирно решавање радних спорова као посебна организација. Према чл. 30, ст. 1, тач. 3 индивидуални спор може да се решава пред арбитром, у складу са овим законом, ако је предмет спора дискриминација и злостављање на раду. Одредбама од члана 31 до 37 прописан је поступак пред арбитром, поред осталог, чланом 36, став 2 да је решење које доноси арбитар правоснажно и извршно даном достављања странама у спору. Према члану 1 Закона о арбитражи (*Службени гласник РС*, бр. 46/06), овим законом уређује се арбитражно решавање спорова (арбитража) без страног елемента (унутрашња арбитража) и спорова са страним елементом (међународна арбитража). Чланом 7 је прописано да државни суд може, у вези арбитраже, да предузима само оне радње које су изричито одређене овим законом. Глава VIII Закона о арбитражи се односи на поништај арбитражне одлуке (члан 57 до 63), па је чланом 57 пропи-

сано да се тужба за поништај може поднети само против домаће арбитражне одлуке, а домаћа арбитражна одлука је одлука која је донета у унутрашњој или међународној арбитражи у Републици, затим чланом 58 су прописани разлози за поништај арбитражне одлуке, а чланом 62 да странке не могу унапред да се одрекну права на тужбу за поништај арбитражне одлуке. С обзиром на цитиране законске одредбе, оцењено је да погрешан је став нижестепених судова да је искључена судска контрола арбитражне одлуке која је донета у поступку пред арбитром код Републичке агенције за мирно решавање радних спорова на основу Закона о мирном решавању радних спорова. Наиме, арбитражно решавање спорова се заснива на споразуму странака, међутим, странке арбитражног поступка имају право на правно средство против арбитражне одлуке у обиму и на начин утврђен законом. У смислу Закона о арбитражи, кад је у питању домаћа арбитражна одлука, то правно средство је тужба за поништај арбитражне одлуке пред државним судом, а с обзиром на члан 7 тог закона, суд спроводи накнадну и ограничену контролу арбитражне одлуке, јер се поступак судске контроле покреће тужбом за поништај правоснажне домаће арбитражне одлуке у року прописаном законом, из разлога прописаних законом, односно на начин уређен наведеним законом. ЗМРРС не садржи одредбе о правној заштити поводом арбитражне одлуке донете пред Републичком агенцијом за мирно решавање радних спорова, већ само чл. 36, ст 2 прописује да је решење правоснажно и извршно даном достављања странама у спору. По становишту суда из наведене одредбе произлази да нема двостепеног одлучивања у арбитражном поступку пред Агенцијом, међутим, то не значи да је искључено право на судску заштиту. Право на правно средство против одлуке којом се одлучује о праву, обавези или на закону заснованом интересу је уставно право загарантовано чланом 36 Устава РС, а ставом да се не може тражити судска заштита поводом арбитражне одлуке Републичке агенције за мирно решавање радних спорова, странкама из тог поступка се неосновано ускраћује то право. У конкретном случају, тужилац као послодавац и тужени, као запослени, били су учесници арбитражног поступка пред арбитром при Републичкој агенцији за мирно решавање радних спорова, који је спроведен на основу Закона о мирном решавању радних спорова и у коме је донета арбитражна одлука - решење број 116-02-143/2011 од 22.3.2012. године. Тужба коју је поднео тужилац у овој парници је тужба за поништај арбитражне одлуке (тако је и насловљена), а предмет тужбеног захтева је поништај наведеног решења, па су судови били дужни да расправљају о постављеном тужбеном захтеву аналогном применом одредаба члана 57 до 63 Закона о арбитражи, посебно водећи рачуна да су разлози за поништај прописани чланом 58 тог закона.

V Закључак

Следом изложеног, можемо закључити да иако из одредбе чл. 36, ст. 2 ЗММРС произлази да нема двостепеног одлучивања у арбитражном поступку пред Агенцијом за мирно решавање радних спорова, право сваког појединца на правно средство против одлуке којом се одлучује о праву, обавези или на закону заснованом интересу је уставно право загарантовано чланом 36 Устава РС и као такво има превагу. Ово даље значи да право на судску заштиту није искључено, јер став да се не може тражити судска заштита поводом арбитражне одлуке Републичке агенције за мирно решавање радних спорова, подразумева да се странкама из тог поступка неосновано ускраћује уставом загарантовано право на жалбу.

Vesna BILBIJA, Ph.D.

Judicial Advisor, Administrative Court of the Republic of Serbia

JUDICIAL CONTROL OF THE ARBITRATION DECISION MADE BY THE REPUBLIC AGENCY FOR PEACEFUL SETTLEMENT OF LABOUR DISPUTES

Summary

Arbitration, in the sense of the Law on peaceful settlement of labour disputes, is the proceeding in which an arbitrator settles an individual dispute. The proceeding before an arbitrator is completed by issuing a resolution by an arbitrator: 1) based on the agreement of the dispute parties; 2) by means of which an arbitrator decides on the dispute issue; 3) if the arbitration proceeding became impossible; 4) on suspension of the proceeding.

By the provision of Act 36, Paragraph 3 it is set that it is not possible to file a complaint against the arbitrator's resolution, which means that in this kind of proceedings there is no second-instance decision. The Law on peaceful settlement of labour disputes has no provisions about legal protection concerning arbitration decision made by the Republic Agency for Peaceful Settlement of Labour Disputes, so the topic of this paper is (in)existence of the right on judicial protection.

Keywords: resolution, arbitrator, lawsuit, judicial protection, jurisdiction.